

него съ оскърбителното зрѣние на „чиститѣ естетици“.

Това е досущъ така, и съ него Ботйовъ бѣше напълно съгласенъ.

Този възгледъ ние намираме и въ неговитѣ критически бѣлѣжки.

Този възгледъ бѣше въ явно противорѣчие и съ теорията на Канта, който поставяше едно художествено произведение толкова по-високо, колкото повече то е източникъ на „безкористно наслаждение“. Отъ гледището на рускитѣ писатели, възгледътъ на Канта е неприемливъ. Защо? — На този въпросъ тѣ отговаряха съ това, че всѣко изкуство, непосредствената цѣль на което е „безкористното наслаждение“, забавя културния напредѣкъ на човѣчеството.

Прѣдметъ на тие нѣколко страници не е да влизаме въ разборъ на естетическитѣ възгледи на Ботйовитѣ учители върху изкуството и художественната литература. Казваме горнята бѣлѣжка, за да е попълнимъ съ двѣ думи не за друго, а за да поставимъ читателитѣ въ възможность да се отнесатъ съ повече критицизмъ върху една теория сериозна, но не пълна въ основата си. Ето въ що се състои работата. Несъмнѣно, „безкористното наслаждение“ не може да бжде цѣль на изкуството. Безкористно наслаждение нѣма. Оня, който поддържа тоя възгледъ, той, безъ друго, — по твърдѣнието на рационалитѣ - реалисти, е скжсалъ връзки съ културния напредѣкъ. Но защо е скжсалъ? Ето въпроса. Защо, споредъ Канта, изкуството изцѣло и отдѣлно всѣко художествено произведение трѣбва да е източникъ на безкористно наслаждение? Ето втория въпросъ. На тѣзи два въпроса, които въ сжщность съставляватъ единъ, неотговарятъ рускитѣ реалисти - рационалисти, както и нашия поетъ. Или ако отговарятъ, то тѣ не могатъ да отидатъ по-далече отъ това, че изкуството трѣбва да служи на това и това. Проблемата, обаче, се рѣшава много